

Gekwetst, maar toch wegwijzer

Tentoonstelling in Brugge toont hoe mensen van gehavend leven iets prachtigs maakten

Dominiek Savio Instituut en Yot hanteren kunst als weg naar integratie

Tentoonstelling spreekt nietsvermoedende kijklustigen aan

Ilse VAN HALST

Wie deze zomer de Heilige-Magdalenakerk in Brugge wil bezoeken, stoot aan het portaal onverwachts op een metalen geraamte waarin boomschijven zijn opgehangen. De boodschap is duidelijk: hier kun je er niet in. De bezoeker wordt geconfronteerd met een breuk en zal een andere toegang moeten zoeken.

Het kunstwerk opent de weg naar de tentoonstelling *Een breuk in je levenslijn* van de dagbesteding in de volwassenenwerking van het Dominiek Savio Instituut in Gits, waar mensen met een verworven of een aangeboren beperking terechtkunnen. Het project kwam tot stand in samenwerking met vzw Yot, die experimenteert hoe een kerk een plek kan zijn voor ieder op zoek naar zin.

„Aan de hand van kunstwerken gaat de bezoeker als een bevoorrechte getuige de weg van mensen die van een gehavend leven iets prachtigs wisten te maken”, verduidelijkt Geert Vandamme van Dominiek Savio. „In hun werken tonen de deelnemers aan de dagbesteding hoe ze ontdekken wie ze met hun beperking zijn en wat ze voor anderen kunnen betekenen. Gebeurt er in je leven iets onoverkomelijks, dan gaan er deuren dicht. Niets is nog wat het was. Je moet een andere weg zoeken. Het is ook slechts dankzij anderen dat je uit de leegte geraakt en opnieuw op weg kunt.” Deze rode draad in de tentoonstelling wordt verbeeld door een boom.

Bij de uitwerking was een veertigtal mensen van de dagbesteding betrokken. Pastoraal werkster Maaike Vermeulen: „Om het thema uit te diepen, brainstormden we in praatgroepen. We toetsten onze ervaringen aan de evangelielezingen van juli, augustus en september en merkten hoe die ons leven weerspiegelen.” Wekenlang dachten de denkers en werkten de doeners aan de kunstwerken. Tekenen, schilderen, hout bewerken – het gonsde van de bedrijvigheid.

Het resultaat schittert in de Magdalenakerk. Wie zijn weg vindt langs het metalen geraamte, belandt in de filmkamer met een assemblage van werken waarin ieder zijn 'zwarte gat' verbeeldde. Vervolgens gaat het naar de woordkamer. Allerlei woorden uit de praatgroepen maken de overgang van chaos naar leven.

In de kerk verzeilt de bezoeker tussen kunstige hoofden in klei: al wie toekijkt en onwennig staat tegenover mensen met een beperking. Vervolgens bereik je de vijver in de kerk, waarin een knotwilg de aandacht trekt. „We vonden hem omgewaaid in een wei en schoonden hem op”, vertelt Vandamme. „Wat niets meer waard lijkt, wordt geheeld en staat hier in het middelpunt.”

Rosette Derhore van de dagbesteding getuigt: „Meewerken aan de tentoonstelling betekende voor mij me opgenomen voelen, omdat ik ook graag bij mensen zonder beperking ben. Voor mij is het belangrijk te merken dat ik volwaardig deel uitmaak van de samenleving, ook al heb ik een beperking.”

Ingrid Stragier putte veel steun uit de praatgroepen: „Ik leerde er mijn gevoelens uiten. Dat hielp me bij de verwerking.”

Ook Christine Deschacht leerde veel over zichzelf. Met sterren in de ogen zegt ze: „We vroegen om na de tentoonstelling de praatgroepen voort te zetten. Zoveel deugd hadden we eraan!”

Geert Vandamme besluit: „Onze mensen zijn het levende bewijs dat een breuk in je levenslijn geen stap terug hoeft te zijn. Voor ons is het evangelie ook niet de saus op de friet. Het is de smaak van de friet zelf.”

Rond de boom in de kerkvijver drijven bollen in plexiglas met daarin een tekst. „Niet enkel kijkt de bezoeker naar de kunstwerken, de tentoonstelling verwacht ook iets van hem. Zo kan hij een bol uit de vijver vissen – nadien terugwerpen, graag –, de boodschap lezen en erover van gedachten wisselen. De tentoonstelling wil de bezoeker namelijk ook inspireren. Iedereen heeft in zijn leven een al dan niet zichtbare breuklijn. Deze kunstwerken tonen de kracht van mensen met een beperking en hoe zij anderen een zetje kunnen geven.”

Een breuk in je levenslijn in de Heilige-Magdalenakerk in Brugge (Schaarstraat, nabij Astridpark) is gratis toegankelijk van 2 juli tot 30 september van 10 tot 13 uur en van 14 tot 18 uur, behalve zondagvoormiddag. Op 8 juli en 12 augustus tot 22 uur. Ter plaatse en in het Dominiek Savio Instituut kunt u een boek over de tentoonstelling aanschaffen. Info 051 23 06 11.